

Said Boumazoughe: tussen dolende duivel en ontwapenende huilebalk. © Danny Willems

'Drarrie in de nacht': na het boek, het theaterstuk

Satan Saïd op een bad trip

De makers van de feestelijke uppercut 'Malcolm X' storten zich nu op 'Drarrie in de nacht'. Op audiovisueel vlak is dit theaterstuk een coole splinterbom, inhoudelijk kropen we dieper in de ziel van de drarries in de succesroman van Fikry El Azzouzi. **FILIP TIELENS**

Meer dan een uur lang regent het onophoudelijk op scène. Het is een koude douche voor de vier drarries op hun nachtelijke dwaaltochten door het godverlaten dorp. Vanuit hun uitvalsbasis in een wasserette schuimen ze langs het café van Zwarte Maria, de hoeren bij Brussel-Noord en de juwelier aan wie ze hun gestolen sieraden willen verpatsen. Overal vangen ze bot: acceptatie, liefde en status zijn nu eenmaal niet te koop.

Voor het ontluisterende *Drarrie in de nacht* kreeg Fikry El Azzouzi terecht de Arkprijs van het Vrije Woord. Het is een schitterend en bijwijlen hilarisch boek dat diep in de ziel kruipt van al die 'straatschoffies' en heel wat slang introduceerde in het pantheon van de Nederlandse taal. Vier jaar later is er de gelijknamige podiumversie bij KVS, die op het ritme

van de hiphop vrolijk grasduint in het boek. Het verhaal staat minder centraal, de focus ligt vooral op de sfeer en de stops tijdens hun nachtelijke roadmovies.

El Azzouzi maakt hier zijn toneeldebuut. Veel podiumprésence heeft hij niet, maar zijn stunteligheid en Wase accent passen prima bij Ayoub, de centrale figuur uit zijn roman die gemodelleerd is naar zijn evenbeeld. Saïd Boumazoughe speelt net als in de film *Patser* de alfa-drarrie, met z'n wasbordje, geblondeerde haar en hitsige ballen. Zijn Fouad heeft meer *booty* dan *brains*, maar blijkt ook een ontwapenende huilebalk wanneer hij zijn Tamara niet kan krijgen.

Als enige afgestudeerde acteur is Rashif El Kaoui het grootste talent. Zijn personage Kevin klinkt oer-Vlaams, maar noemt zich liever Karim en radicaliseert zien-derogen. Junior Akwety als Maurice vervolledigt de bende, die net

een boyband lijkt (in *Patser* was er nog Nora Gharib voor wat feminien tegengewicht).

Satan Saïd

Zingen en rappen doen ze ook regelmatig, met samples uit 'Can I kick it?', 'No diggity' en 'I got a woman'. Regisseur Junior Mthombeni staat immers bekend om zijn

De muziek, de televisie, de comedy, de film, de theaters: gekleurde artiesten tonen overal hun talent

opzwepende muzikale cross-overs. Hier geen bigband zoals in *Malcolm X*, maar multi-instrumentalist Cesar Janssens, die solo op scène zelfs muziek weet te toveren uit draaiende wastrommels.

Ook voor het oog valt er heel wat te beleven: op het regengordijn worden knappe animaties en livebeelden geprojecteerd. Zoals in het slotstuk, waarin Ayoub en Maurice beland zijn bij junkie Mo (Sabri Saad El Hamus, die alle nevenrollen speelt). Die scène is één grote *bad trip*. Slim dat de oorspronkelijke plot hier is omgegooid. Nu het kalifaat in Syrië is verschrompeld, zou het wel erg gedateerd aanvoelen om jihadronselaar Karim opnieuw zijn makkers uit hun haram bestaan te laten 'redden'. Het nieuwe einde is opener en enigmatischer, met Saïd Boumazoughe als een spokende satan. El Azzouzi schreef een nieuwe slotmonoloog, waarin hij mooie metaforische linken legt. 'Kon een wasmachine alles maar terugdraaien.'

Drarrie in de nacht boeit op ieder moment, maar echt beklijvend is het niet. Dat komt door de impressionistische en gefragmenteerde structuur, die je heel wat linken zelf laat leggen. Zo leef je emotioneel minder mee met de drarries en steek je ook minder op over hun drijfveren dan wanneer je El Azzouzi's boek leest.

Avant-garde

Toch is ook deze *Drarrie in de nacht* een belangrijke stap in de opmars van nieuwe verhalen op onze podia. Waste de Vlaamse cultuurwereld tien jaar geleden nog witter dan wit, dan is de verkleuring definitief ingezet. Aster Nzeyimana en Danira Boukhriss maken het mooie weer op onze scher-

men. Rolmodellen Ish Ait Hamou en Kamal Kharmach verkopen tournees uit. Hiphop is de nieuwe rock, met in de frontlinie Saïd Boumazoughe en zijn Nomobs en SLM (hun *Ewa, ja* heeft 1,4 miljoen views op Youtube en schopte het tot Ketnet-kinderwoord van het jaar). *Malcolm X* lokte een jong en nieuwstedelijk publiek naar de stadtheaters, net zoals *Patser* (114.000 bezoekers op één week tijd!) nu doet voor de Vlaamse cinema.

Kortom: ze staan te trappelen, al die patseren en drarries te lande. Ze zijn ambitieus, ze zijn multitalenteerd en ze hebben een grote achterban die hun gading nog te weinig vindt in de bestaande verhalen. En ze zijn goed verknoot, deze anderskleurige avant-garde. Adil El Arbi en Bilal Fallah draaiden videoclips voor Nomobs. Junior Mthombeni maakt met zijn vroegere Sincollectief al jaren theaterstukken met Nomobs en Fikry El Azzouzi. Eerst bij het Mestizo Arts Festival en 't Arsenaal, maar sinds Gerardo Salinas en Michael De Cock naar de KVS zijn verkast nu op grotere schaal bij het Brussels stadstheater.

En dat is nog maar het begin, zoals Saïd Boumazoughe vertelde in *ds Weekblad*. 'We hebben onze positie afgedwongen en nu maken we onze eigen stuff. Binnen dit en tien jaar willen we een eigen productiehuis, met Nomobs TV, theaterstukken, muziekalbums, filmprojecten, kinderboeken!' *Way-aw!*

Drarrie in de nacht van KVS/ Junior Mthombeni, Fikry El Azzouzi en Cesar Janssens. Op 6-9/2 in KVS, 13-14/2 in Arsenaal, 8/3 in De Roma. ★★☆☆☆

De Standaard/DS2 05/02/2018, bladzijden 6 & 7

All rights reserved. Gebruik and reproductie enkel mits toelating van de uitgever via De Standaard/DS2

